

Писмо отъ дома.

Измина се есенъта. Взе да става студено. По небето заплуваха черни облаци. Започна снѣгъ да вали. Отъ врѣме — на врѣме студень вѣтъръ: спусне се, засвири надъ коминя — разгонва едри снѣжинки. Посвие се на кълбо вихрушка и трупя снѣжни прѣспи. Замлъкнали: полето, гората и рѣкитѣ. Гладни звѣрове денонощно се скитатъ изъ глухитѣ гори, търсятъ плячка, а зимата непрѣкъснато пѣй своята зла пѣсень.

Малкитѣ внучета на баба Недѣлковица: Любенчо и Пенка, съ румени странички и черни очички, играятъ въ топлата стая околѣдѣда си, седналъ на триножно столче съ луличка въ ржка, облѣгнати на старческитѣ му рамена, весело приказватъ и го молятъ:

— Миличъкъ дѣдо! Разкажи ни нѣщо изъ войната!